

Babiczky Tibor

Vitorlásversenyen

Akkor érted meg csupán, mikor már
a nyílt vízen halad hajód, pillanatnyi tudat,
mint esős napon hirtelen nyilallás,
keletkezésekor emlék, érzet csak, nem tudás,
hogy szó sincsen haladásról – egyszerűen csak
a szél a vitorlát nyugtalanítja.

Távol az otthontól

Hirtelen erős szél kelt föl a tengerről,
megrázkódott az asztalon a borospohár,
mintha fázna. „Nem beszélünk többet

erről.” Igaz, nem is gondolunk többé
soha semmi másra. Csilingeltek a
vitorláshajók szerelvényei a szélben –

mint váratlanul és titokzatosan
összezsindülő szótagok
köznapi, durva, idegen beszédben.

Stazione Marittima, Trieste

A hófehér hajó, amit magad
süllyesztettél el, félve, hogy más
út rajta léket, újra a felszínen

lebeg, algás eresztékeiből
csordogál a víz, vásznai sötét
vértől szennyesek. Mozgása van

csupán, de bent üres. Vakulj meg,
hogy ne lásd. Vagy a tengert
kell elsüllyesztened.

Molo Audace, Trieste

A felhők, a kikötőből nézve,
oroszlánokat idéznek – kihevertek
a múltó fény elé. Méltóságteljes
és makacs, lustán kinyúlt

alakok, homokszínű ragyogás
járja a testüket át.
Fogadom, ahogy ők fogadják
az éjszakát, velük együtt

áttetszővé válva, a sötétben
a kontúrok kifakulnak.
Testemben kering
a vér. A Vénusz fent ragyog.

Képzletemben elterülnek
homokszínű és lusta,
makacsul múltó holnapok.